

Publicerad 2010-03-27 22:54 av Vinnie

för att förvandla levande städer till döda fort

när de sista träden inte hade kraft att stå
och jorden slutligen blev alldeles grå,
då samlades trasor av moln och solen tynade bort
för att förvandla levande städer till döda fort

himlens stjärnbeströdda duk blev mörk och kall
när vårt intellekt blev vårt första och sista fall

då var ljumna vårdagar redan minnen blott,
och fast att vi hela tiden visste att vi förrått
vår moder, slutade fabriker inte spy
och förgifta hennes kropp med bly

så sattes hon i brand
och blev ett klot av sand
och i öknens torra element
mullrade fabriker av cement
och ur grottor och djupa hål
växte högre stå spiror av stål

först kallade vi det en spännande fas
att leva tillsammans i städer av glas
som aldrig, aldrig skulle gå i kras

mellan tinnar och torn svävade farkoster
likt insekter
lätta att beundra när allt levande utgjordes
av defekter

allt våra ansiktslösa människoskal gjorde, var att rusa
men utan att känna jordens andedräkt, vinden, susa
och ingen vågade gråta när vår moder dött
och ingen vågade sakna grönskan hon fött
för vi hade glömt bort att älska, glömt vårt hjärta
och för att orka vakna hade vi stängt ute all smärta

vi visste att vi bara kunde fortsätta le
helt enkelt för att vi inte orkade se
när solen flimrade och dog bort

och förvandlade städer till döda fort

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vinnie med Poeter.se id #18676 innehar upphovsrätten